

Petr
Vyhlídka

Zmizení
doktora
Fausta

Petr Vyhlídka

ZMIZENÍ
DOKTORA
FAUSTA

www.fext.cz

copyright © Petr Vyhlídka 1987, 2001

cover art © Petr Vyhlídka

toto vydání: leden 2015

Upozornění pro čtenáře:

Této knize se nedostalo redakční úpravy, pročez všechny hrubé chyby i jiné gramatické prohřešky, stejně jako nudný děj a neoriginální nápady padají jen a jen na autorovu hlavu.

kapitola první

Bouchly dveře. Do výčepu se vřítíl unikátní frajer Jaroslav Majer, vypadal rozháraně a především značně neseriózně, což je v případě této opory místních vědeckých kruhů úkaz zvláštní, ba přímo precedentní – pokud si pamatují, tak naposled se v podobném stavu nacházel před hezkou řádkou let na gymnáziu, když zjistil, že mu někdo uzmul veškeré taháky, pečlivě připravené na za pět minut nastávající maturitu písemnou.

„Víte, co se stalo?“

Slušnost zdraviti při příchodu zřejmě mezi pozdější absolventy Karlova učení nepronikla.

„Bůů.“

„Víte co se...“

Seznal, že je pozornost obrácena na něj, Mirčino zabučení přeslechl, stačil mu houf vzhlížejících obličejů.

„Zmizel Faust.“

Vzhlížející obličejje nasadily nechápavé výrazy. Ne, tohle nebyla zrovna zpráva, která by nás dokázala vyvést z míry, natožpak zvednout ze židli. To, že Faust mizí, je naprosto normální věc, ten člověk vlastní rozsáhlé a početné příbuzenstvo, rozlezlé po všech končinách zemí Koruny české, jakožto po bývalých koloniích. A občas, jak rodinné vztahy velí, je jezdí navštěvovat. Většinou bez ohlášení.

„Zřejmě se koná zabíjačka v Prostějově,“ usoudila Mirka a chystala se vrátit k načatému hovoru. Majer se nedal.

„Jenže nenechal klíč u domovnice, což dělá úplně vždicky,“ našel konečně volnou židli a vtlačil se mezi nás.

„A to nejní všecko.“

„Zmizela i domovnice,“ snoval jsem fabuli příběhu.

Majer se nenechal vyvést z míry.

„Ve stropě má díru!“

Ztichli jsme, protože tohle už za pozornost stálo.

Je načase zvolnit tok vyprávění a představit aspoň některého z aktérů tohoto tak slibně se rozvíjejícího příběhu. Nezačnu ničím a nikým jiným, než osobou vypravěčovou, jež stává se v tento okamžik personou numero uno, neboť jen ona může cosi vysvětlit, něco opomenout a soustředit posluchačovu pozornost na věci podstatnější. Tím vypravěčem jsem tedy já a jedinou kvalifikací pro tento zločin je absolutní nestrannost. A protože nic víc zajímavého na mé osobě není, přejdeme raději k dalšímu bodu.

Faustův dům – čímž není myšlena ona staroměstská kulturní atrakce, nýbrž letitý vinohradský činžák, je možná dosti zchátralý, ale stropní defekt by tu byl – vyjma pádu meteoritu – přece jen vyloučen. A protože Majer by nikdy neřekl *Má ve stropě díru*, bez toho, že by dotyčný otvor viděl, museli jsme prostě věřit.

„Vodnes‘ ho čert,“ ozval se od vedlejšího stolu novopečený důchodce Vodrážka, který obvykle naše sezení odposlouchával. Stejně jako my jsme měli v útulné hospůdce vyhrazený stůl u okna, na který nezištný dobrák Fajfr už léta pokládá vlastnoručně psanou cedulku RESERVÉ, tak i Vodrážka okupuje nejméně jedno geologické období jednu jedinou židli, do jejíhož opěradla kdysi v nestřežené chvílice vyryl nožem nápis VODRÁŽKOVÉ REZERVÉ. Tehdy to sice Fajfra vyvedlo na nějaký čas z rovnováhy, ale protože Vodrážkova příkladu nikdo nenásledoval, přestal po čase nadávat a jen občas důchodci pohrozil odsunem bez návratu.

„Dědku,“ zpražil ho pohledem Karel, „Jednak se neposlouchají cizí rozhovory a za druhý, čerti nejsou.“

„Vyhyhnuli,“ snažila se o kompromis Jana, která rozpoznala symptomy začínající vleklé a zavádějící debaty.

„Ani jedno, ani druhý,“ odsekl Vodrážka, „Nevyhynuli a jsou. Já bych vám moh‘ vykládat, vy vědecky vzdělaná inteligence.“

Občas nás tak tituloval, nezapomínaje dodat, že on je inteligent od přírody a nepotřeboval na to žádné školy.

„Nechcete nám snad tvrdit, že jste nějakýho potkal,“ ušklíbl se Majer. Dělat to neměl. Vodrážka si přisunul židli, vynutil si místo u stolu a vepchal tam svůj půllitr.

„Logicky, nedochůdčata, logicky. Co vás na těch školách učeť? Když se někdo jmenuje Faust, tak je evidentně předurčený k tomu, aby ho odnes čert, ne? A když někoho musí zákonitě vodnýst čert, pak čerti existují.“

„Takže nositel jména Einstein musí zákonitě dostat Nobelovu cenu, i kdyby pěstoval ředkvičky?“

„Třeba dostane. Malej příklad, mládeži. Takový jméno Burian je kupříkladu srostlý s kumštem. Vezměte si to: Vlasta Burian blahý paměti, E. F. Burian, Zdeněk Burian, Jan Burian. Herec, muzikant, malíř a zase muzikant. To vám nestačí?“

Stačilo. V tu chvíli nám totiž došlo, že si z nás dělá legraci. A bavil se přitom docela dobře.

„Zatracenej dědku!“ vyjel Karel.

„No no. Dobře, tak čerti neexistují. Leda tak duchové, ale to je vo něčem jiným...“

„Ani duchové,“ nedal jsem se pro změnu já.

„Jak se to vezme,“ namítl Vodrážka. „Četli jste Součka? Jo, já zapomněl, pro pány vědátoři je to fantasmagorie.“

„Tak to zase ne!“ zamračil se Karel, který kromě vědeckých publikací nečetl nic jiného než spekulativní spisy a ve volných chvílích se rád hádal s docentem Křivým, skeptikem non plus ultra a Karlovým pravým opakem.

„No tak co třeba *etiäinen*?“ nadhodil důchodce, trefil správnou přehlášku i Karla, který návnadu okamžitě lapil.

„To nejsou duchové, to je... to je...“

„Je jedno, jak tomu budu říkat. Když si řeknu, že existuje bůh a náhodám budu říkat boží zásahy, tak pro mě bude bůh existovat.“

„Bůh neexistuje,“ ozval se antiteista Majer, další Vodrážkův zásah.

„To bylo přirovnání.“

„Jen jestli. Bůh i duchové jsou nesmysl,“ odsoudil Vodrážku Majer a zamával na Fajfra, dožaduje se piva. Karel rozvinul myšlenku o laponských zjeveních jakožto bioplasmatickém duchovnu, Majer spustil říznou filipiku proti pověrám, jež zdržují vědeckotechnickou evoluci a tahají lidstvo do bahna tmářství, věčná opoznice Mirka se také nedala. Za chvíli se dohadoval – pěkně každý o svém voze – celý stůl. Jen já mlčel a Vodrážka, kterému se povedl pěkný rozvracečský zásah, se usmíval. Nad tím vším požadoval hromovým hlasem Fajfr informaci o tom kdože chtěl to pivo, protože byla senzační novina o zmizení doktora Fausta odsunuta na pozdější dobu.

Jako neaktuální informace pak zapadla v zapomnění, takže se vlastně vůbec nic nestalo.

kapitola druhá

Výzkumný ústav v němž Karel, Mirka, Jana a Jarda Majer pracují a do něhož jsem kdysi mínil proniknout i já, patří mezi reliktní pracoviště Akademie věd. Sídlí v několika suterénních místnostech, je dokonale zapomenut ministerskými úředníky i nadřizenými orgány a zabývá se exobiologií. Oni tomu sice říkají jinak, ale pro mně je to exobiologie jako řemen. V laboratoři, která je jádrem podzemních prostor, mají akvárium s nedýchatelnou atmosférou naší spanilé sousedky Venuše, o jejíž napodobení se snažili několik předchozích let, a tu teď krmí pozemskými řasami, nazývajíce to řízenou panspermií. Pyšní se svým podle všeho světovým prvenstvím a když je nikdo neposlouchá, nazývají se potomky Arrhenniovými. Právě švédský učenec Svante Arrhenius totiž s teorií panspermie před mnoha a mnoha lety přišel.

Tak vidíte, ani v myšlence nejsou původní.

Občas jsem, k velké nelibosti Velkého šéfa Vrchoty, tvrdícího, že nosím smůlu a snažícího se mě okamžitě po odhalení vyhostit, obšťastnil ústav svou přítomností. Antipatie Velkého šéfa k mé osobě jsou ovšem mnohem přízemnější a nízké, leč neventiluje je a hranou pověřivostí proti sobě popouzí Majera.

Když jsem den po Faustově zmizení vstoupil do ústavní kafárny, prokouřené místnosti, určené pro krátké siesty unavených vědeckých pracovníků a pro styk s plebejskou veřejností, srazil jsem se s elegantním mužem. Voněl exkluzivním parfémem a hodlal vejít do dveří zároveň se mnou, dle českého zvyku nedávaje přednost.

„*I'm sorry,*“ omluvil se, aby tím prozradil zcela netuzemský původ, „*I'm looking for Mr. Davidek. Don't happen to be he?*“

„*No, I'm not. My name is Peter Vista,*“ chvíli mi trvalo, než jsem pochopil, že se na půdě ústavu objevil cizinec a že mu jako oběť vyslali Karla, který angličtinou vládl nejlépe.

„Jmenuji se Richards. Franklin Richards,“ představil se a vzpomenuv pověsti rodného Albionu, nechal mě konečně projít. A Angličan to byl nepochybně, má profesorka tohoto jazyka nás odmítala krmit amerikanismy a hustila do nás čistý Oxford, aby pokročilé studenty přiučovala cockneyské i modernější londýnštině. Mám tak na rodáky z metropole nad Temží sluch.

Kafárna byla prázdná. Usedl jsem na židli a v rámci boje proti kouření jsem začal přežvykovat mátovou žvýkačku. Pan Richards chvíli nerozhodně postával, asi mu dřevěné židle a odřená deska rozklíženého stolu nepřipadaly příliš honosné, ale pak si sedl také, všiml si nevyšpaného popelníku na stole, zalovil v kapse tvídu a vytáhl doutník ráže Tlusté Berty. Už víte, kdo z aktérů následujícího rozhovoru je hodný chlapec a kdo padouch?

Rozhodně nezačal o počasí, ve světle osmdesátiwattové žárovky to jaksi ani nejde, pokud nepatříte do početné rodiny ještě nepřejetých krtků a nechcete si poklábosit s kolegou z vedlejší štolý o vlhkosti okolní hlíny.

„Těž pracujete v tomto ústavu?“ vypálil od boku.

„Ne,“ odvětil jsem, zastaviv přípravu k vyfouknutí bubliny.

„Novinář? Kvůli interview?“

„Ne,“ Ó nikoliv, má krásná paní, na tyhle otázky mě nedostanete.

„Kolega z jiného ústavu? Konkurence?“

„Ne,“ Celej říčnej, čéče, jak dlouho to vydržíš?

„Ach tak, poslíček.“

Naštěstí se v ten moment otevřely dveře a prošla jimi Jana, doprovázená vytoženým Karlem. Představil jsem je a Karla přenechal panu Richardsovi.

„Copak dělá vaše Venuše?“ zacvrlikal jsem líbezně na kamarádku. Opřela se o stěnu, ruce zastrčila do elegantně tmavého pláště a přes mé rameno sledovala konverzujícího Karla.

„Žádné výrazné změny, človíčku,“ prohlásila po chvíli, když si uvědomila, že mluvím na ni. Navoněný Ostrovan zřejmě dělal větší dojem.

„Zkoušeli jsme alkalitu na bé sedmnáct, negativní, potom taky mikrospóry šestadvacet a xenosterilitu invenčního řetězce pro polarineligenční sekvence. Jo, a Vrchota přijechal z napůl utajované konvence SETI, protože máme pro dalších několik let výzkumnej program.“

„Faust se nenašel?“

„Volala jsem po všech příbuznejch, o kterejch nám prozradil, že mají telefon, a že je můžeme obtěžovat. Dostala jsem od nich moře dalších tipů, ale nic. Nikde se neobjevil.“

„Asi ho fakt odnes‘ čert.“

Pokřčila rameny. Karlovi se mezitím podařilo Angličana zlikvidovat.

„Asi nějakej špion, lidi,“ řekl, když za Richardsem zaklaply dveře.

„Agenti z Harvardu?“

„Dost možná. Ale ne, jen se hodně divně vyptával na ústav. Vůbec ničemu nerozumí, i když Vrchotovi tvrdil, že je od řemesla taky biolog. Zopakoval jsem mu ty slátaniny, který ti napovídala Jana a on jen moudře pokyvoval.“

„Všimla jsem si,“ děla xenosterilita polariniteligenční sekvence, „Zbaštili to oba. Ale když Petr řekl Faust, tak ten človíček nějak ožil.“

„Třeba mu to něco připomnělo,“ mávl Karel rukou.

Ale já na Janin pozorovací talent dal. Přes slovní mlžení, jímž zastírala neschopnost sinic a chlodel učinit ústavní akvárium životadárným, bylo tohle děvče přece

jen zkušenou matadorkou výzkumu. A pozorování patří k biologickým přednostem.

Na dveře mé představivosti zaklepala další záhada.

Faustovo spojení s tajemným panem Robertsem.

kapitola třetí

Faustovo zmizení nám přece jen nedalo spát. Uplynuly tři dny, díra ve stropu nezmizela a ani příbuzenstvo, z něhož Jana zorganizovala další pátrací skupinu, nic nezjistilo, nic nevědělo. Nevyšel ani můj tajný tip – totiž dotaz v nakladatelství, jež Faust pravidelně zásoboval svými spisy. Oskar Novák, spisovatelova pravá ruka, se domníval, že Faust je zalezlý doma a buší do psacího stroje, aby splnil, co jemu osobně a proti podpisu honorářové účtárně slíbil a stvrdil. Nerozmlouval jsem mu to.

Navečer jsme se, jako obvykle, sešli u našeho stolu ve Fajfrově hospůdce. Řeč samozřejmě začala vířit kolem Fausta, záhada posledních dní nás zcela pohltila, jenže netrvalo dlouho a dostali jsme se od tajemných zmizení k jemným finesám asijských kuchyní. Konverzace se nás na téma neptala.

Usínali jsme v poklidném rozhovoru o ničem a svět se zdál býti převelice růžovým a plynulým místem k bytí, když se podruhé v tomto příběhu rozletěly táflované dveře Fajfrova útočiště pro žíznivé a dovnitř vpadl, následován pohoršeným pohledem pana hostinského...

Ne, Majer tentokrát seděl s námi. Pro změnu to byl Karel, vyvalený, udýchaný a jako vždy roztěkaný.

„Vážené sezení,“ prohlásil, sotva popadl dech a zkonfiskoval nejbližší (moje) pivo: „Bermudský trojúhelník je překonán.“

„Na Vltavě zmizela loď?“

„Taky?“ zeptal se posel záhadných zpráv.

„Ne?“

„Vodrážka zmizel!“

„Uklidni se, Karlíčku,“ pohládila ho Jana po hlavě.

„Jsem klidný. Naprosto klidný. Šel jsem za ním domů, minule jsme si něco smluvili. Jenže doma od včerejška nebyl, Toník Fajfr ho tu taky neviděl. Děda prostě zmizel. Jako Faust.“

„A nemá ve stropě díru?“ zasmál se Majer. Karel ho vzal vážně.

„To nevím,“ pokrčil rameny. „Dovnitř mě domovnice nepustila. Ale zdá se, že tu mizí kdekdo. Totiž všichni, kdo se zajímají o Faustovo zmizení.“

„Kdekdo? Vždyť jen dědouš není k nalezení?“ podivila se Mirka.

„A ta loď. Třeba na ní byl,“ řekl Karel, čímž uvedl společnost do zmatku a pětiminutové hádky o říční dopravě. Nakonec se vysvětlilo, že žádná loď nikdy neexistovala, Faust také ne a Vodrážka je naše utkvělá představa.

Načež utkvělá představa proplula kolem stolů, přitáhla si VODRÁŽKOVU REZERVU a vmáčkla se mezi nás.

„Tak co, mládežníci? Jak to jde?“

„Dědku!“

„Prosím, chlapče?“

„Kde jste byl celý dva dny?“ rozčiloval se Karel, „Nechal jsem po vás vyhlásit celostátní pátrání.“

„To sotva,“ ušklíbl se Vodrážka. „A já pracoval pro vaše dobro.“

„To bych rád věděl, co zrovna vy jste schopnej dělat pro naše dobro,“ prohlásil vztekle Majer, který nemohl dědovi zapomenout minulou hádku.

„To brzy poznáš. Zvopakujte si, co víte: dvacátýho druhýho července zmizel Josef Faust. Kam, proč a nač, nikdo neví. Dvacátýho třetího odpoledne se pokoušel agent CIA dozvonit do jeho bytu.“

„Cože?“

„Špion, kterej mluví anglicky musí bejt z CIA,“ prohlásil rezolutně Vodrážka.

„Richards!“ napadlo Karla, neboť on byl ten, který jest nakloněn uvěřiti všemu.

„Já říkala, že při jménu Faust ožil,“ triumfovala Jana. Nevydržel jsem a přisadil si.

Ano, ani já bych tomu nepřikládal lehkou váhu, některé Faustovy styky byly krajně podezřelé, ostatně, jako populární spisovatel, zabývající se tajuplnostmi a záhadami, mohl skutečně narazit na něco, kolem čeho krouží mlčenliví muži v černých oblecích. A vzhledem k determinaci, která provází jeho jméno, nevím, nevím...

Karel se očividně chytil, zatímco Vodrážka rudl utajovaným smíchem.

„Jakej Richards?“ zeptal se Majer, balancující na podezřívavém ostří víry a ironie.

„Ale, včera byl v ústavu nějaký *Angličan*,“ zdůraznila pro Vodrážku Mirka, „A tvářil se, že je taky od řemesla biolog, přičemž jeho znalosti dosahovaly světlých chvilek našeho přítele Pěti.“

Pochopitelně jsem se ohradil: „Nevíte co ve mě vězí,“ ale samozřejmě mě neposlouchali, vědecky vzdělaná inteligence.

Jenže koukat na budíky a psát sáhodlouhé zápisy bych dokázal taky.

kapitola čtvrtá

Ten den, kdy se dozvěděl o Faustově zmizení, našel Vodrážka smysl důchodového věku. Hrozba posedávání na lavičce mezi dotěrnými holuby už nehrozila, Klub důchodců sedm zastávek tramvají a pět podzemkou také ne. Bylo tu dobrodružství, kdysi před lety poznané z laciných sešitů, na nichž se skvěla bledá tvář ukrytá za mřížemi.

Ano, Leon Clifton, Sherlock Holmes i mnozí další, ti všichni teď defilovali důchodcovou myslí; postavil se hrdě do jejich řad a za svůj první případ vzal právě Faustovo zmizení. Cítil v něm zapeklitě složitou věc, temnou a záhadnou. Pro Jamese Bonda by to asi byla hračka a kapitán Klos by patrně také odhalil všechno na první pohled, jenže novopečený detektiv cítil, že musí začít pěkně od začátku, nenápadně sledovat a vyptávat se.

Začal s tím hned druhý den. Věděl, kde spisovatel bydlí, bylo to o ulici severněji, a začal tedy pátrat. Nelámal si hlavu faktem, že pachatel se sice na místo činu vrací, čert však nikoliv, a tak patroloval na lavičce před domem, zapisuje si do paměti i do tlustého notesu, který si za tím účelem pořídil, všechny podezřelé i nepodezřelé návštěvníky Faustova domu.

První výsledek se dostavil už odpoledne. Díky malému konfliktu s podezíravou domovnicí, s níž naštěstí našel společné známé, se mohl bez podezření pohybovat i uvnitř činžáku. A jak se tak promenoval po čtvrtém patře, obhlížel dveře Faustova bytu a občas se před cizími kroky skrýval nahoru k půdě, stalo se, že jednu důležitou chůzi přeslechl.

Byl to člověk nevysoký, dobře živený a pěstěný, voněl silným parfémem a nevšimavě prošel kolem dědy, aby se

opřel o tlačítko Faustova zvonku. Když se nic nestalo, obrátil se k detektivovi.

"*Is Mr. Faust at home?*"

„*Was?*“ otázal se vyjevený Vodrážka, jehož představa o komunikaci s cizozemci končila u němčiny.

"*What?*"

Vodrážkovi došlo, že se cizinec vyptával na Fausta, proč zareagoval promptně a podle pravdy:

„*Herr Faust ist nicht zu diese haus,*“ vysoukal ze sebe, čímž vyčerpал téměř celou německou slovní zásobu a všechnu svou znalost alemanské gramatiky. Angličan pokrčil rameny a po anglicku zmizel, vlastně odkráčel na obuvi, opatřené silnou gumovou podešví.

Tak proto nebyl slyšet, uvědomil si děda. Špion. V hlavě se mu rozeběhl zrychlený film.

Dvě agentury bojují o Fausta. Jedna ho unáší, agent druhé přichází pozdě. Špioni té první pronikli k zabarikádovanému spisovateli stropem...

Oklepal se a pospíchal domů. Druhý den se s prvním zarachocením klíče opět vloudil do domu a pozoroval místo činu, nikdo však nepřišel, a tak Vodrážka zamířil do hospody, kde se setkal s námi. Na stejném místě nás také našel i příštího dne, chudší o Majera a obě slečny. Bohatší o rozčileného Karla.

„Představ si,“ křikl na mě, když se přiřítíl. „Richard byl u nás zase. Vrchota je asi sluchej a hle... hluchej a slepej. Vždyť ten člověk vůbec biologii nerozumí.“

„No a?“

„Protože to asi bude fakt špion. Pořád se vyptává na drobnosti, Vrchota mě učinil oficiálním průvodcem, asi se domnívá, že budeme cover story v *National Geographic*, nebo kde.“

„A tobě to vadí?“ zeptal jsem se nevinně.

„To už bys mohl dělat novinářinu i ty,“ mávl rukou.
„Ten dokáže tak maximálně napsat canc o pumovém útoku na smíchovském nádraží.“

„Na Smíchově vybuchla bomba?“ zarazil jsem ho.

„Skutečně? A kdy?“

„A navíc se pořád motá kolem inkriminovaného místa,“
přidal se Vodrážka.

„Bomba?“

„Richards.“

„A co dělá na Smíchově?“

Přestal jsem poslouchat, mně byla spojitost mezi Richardsem a neznámým cizozemcem u Faustových dveří jasná. Špionáž ve výzkumném ústavu patřila k bohulibým nesmyslům, protože takřka všechno, na co přišli, okamžitě publikovali. Ale Fausta někdo šmírovat mohl.

Jeho knihy a články vesměs pojednávaly o záhadách, paravědě a mystériích, které tolik miloval Karel a o nichž četl Vodrážka. Koněm, na němž náš slavný přítel rajtoval nejvíc, byly slavné osobnosti, Napoleon, pánové z Třetí říše, Dieselova smrt... Ze solidarity jsem četl všechno (a rád), většinou dokonce se zaujetí, protože Faust psát dovede. I když jsem čtenář sice rychlý, ale pozorný, nemohly mne nezaujmout jisté vývody a důkazy, bijící do očí a odhalující mnohé souvislosti. Vypadalo to na to, že Faust čerpá z nějakých pěkně starých, nikde nezveřejněných dokumentů. A to už znělo mnohem zajímavěji, než experimenty s panspermii.

Tím spíš, že Faust každou řeč o svých záhadných pramenech pěkně rychle a okatě zaváděl jinam.

Jsou Richards a Vodrážkův cizinec tatáž osoba? Vypadalo to, že ano a potom musím Karla upozornit, aby si dal na rádobybiologického novináře pozor, jde totiž po něm a nikoliv po akváriu.

Kampak asi už dospěli, mí dva detektivové, napadlo mne zaposlouchat se znovu do jejich rozhovoru. Jakápak teorie se to u stolu vznáší?

„Určitě nebylo článkem vývoje.“

Faust *nebylo*?

„A stavěli ho mimozemšťani.“

Vinohradský činžák? To už je trochu moc, ne?

„To netvrdím, ale radit mohli. Vem si to, žádněj chrám, ateismus jako řemen.“

Majer?

„A co dům A3 v sektoru HR, o tom nic nevíte?“

To kvůli konspiraci? Tak nějak jsem nemohl chytit nit. Faust a mimozemšťané a Majer a tajná čísla...

„Zastírací manévr archeologů. Jsou z toho vedle a nechtěj si pošramotit reputaci.“

Vyvalil jsem bulvy a pak mi to došlo.

Už ne Faust, bando nevděčná. Mohendžodáro, harappská kultura a tři tisíce let před Kristem. To jste utekli pěkně daleko.

Já raději zaplatil a šel domů.

kapitola pátá

Několik dní po Faustově zmizení vyhlásil můj zaměstnavatel celozávodní dovolenou, a mně nezbylo nic jiného, než zabalit kufry a odsunout se na pět dní na Šumavu, k příbuzenstvu, které s chutí a neúprosnou pravidelností dvakrát ročně navštěvuji. Nebylo vyhnutí. A také mě napadlo, že čistá, smogem nezamořená příroda mě možná přivede na jiné myšlenky. Ale nepřišel jsem na nic, jen jsem týden zbůhdarma civěl do nebe. Teprve cestou domů mě kodrcání vláčku motoráčku dovedlo k nejstřízlivější teorii. Bylo až s podivem, že nás nic podobného nenapadlo. A to umíme všichni počítat a někteří dokonce i parciální rovnice.

Jedna a jedna jsou dvě.

Ta první jednička bylo Faustovo zmizení, tou druhou díra ve stropě. Kdybychom nemysleli na čerty, mohli jsme hned vědět, že to bylo asi takhle:

Faust seděl za stolem a četl si, případně škrábal perem na papír, což dělá vždycky, než si připraví nějakou osnovu. Výsledkem bývá několik archů, pokreslených figurkami, prasátky a jednotahovými domečky, mezi nimiž se skrývá náčrt budoucí knihy. A někdy v téhle tvůrčí předpřípravě (nebo při pití kafe, ovšem) se s definitivní platností uvolnil kus stropního zdiva a padal dolů. Mezi ním a podlahou se bohužel nacházelo spisovatelovo rameno. Zlomená klíční kost – sám vím jaké to je – není nic příjemného, ale dá se s tím k lékaři v nejhorším dojít po svých. A Faust tak učinil, proto domovnice nic nevěděla. Felčáři si pak nechali zraněného pár dní v ošetření a teď už pobíhá náš kamarád opět po Praze, tahaje na sobě sádrový krunýř.

Byl jsem přesvědčen, že ho najdu sedět u Fajfra.

Nebyl tam nikdo, a tak jsem si to namířil ke Karlovi, podělit se o dojmy z dovolené a zeptat se, kteréže rameno si to Faust zlomil.

Byl jsem si svou teorií tak jistý, že prostě neměla šanci se vyplnit.

„Neobjevil se,“ řekl mi Karel hned ve dveřích a jakmile jsem překročil práh, požádal mě o půjčku. Aspoň pět stovek, to by mu prý trn z paty vyškublo.

„Hráls gotes?“

„Něco daleko horšího. Budu platit telefon.“

„Cože?“

Věc se měla jednoduše. Nic netušící Karel zvedl telefon a naivně souhlasil s hovorem na účet volaného. Ani mu nepřišlo podezřelé, že ten druhý volal z Austrálie.

„Mister Kerl Daevidek?“ ozvalo se tvrdě ve sluchátku.

„Ano. Kdo volá?“

„Tady Anthony A. Absolon, nakladatel. Rád bych s vámi mluvil o Džouzifu Fóstovi, rozumíte?“

„Ach ano,“ špitl Karel a polilo ho horko. „Ale bohužel nevím, kde se momentálně nachází.“

„Ach, to nevadí. Já chci hovořit s vámi, on mi dal vaše telefonní číslo, zastupujete ho.“

„Ale...“ Karel nedopověděl. Australan byl očividně přesvědčen, že hovoří s Faustovým literárním agentem.

„Chceme vydat jeho knihu Druhé Waterloo. Ne, práva máme, ale rádi bychom požádali pana Fósta o předmluvu pro toto vydání, víte?“

„Rád mu tlumočím vaše přání, ale pan Faust...“

„Děkuji. Mohu nadiktovat naše požadavky?“

Zpitomělý Karel, neuvědomující si v tu chvíli, jak si před pár týdny pochvaloval elektronickou poštu a vyměňoval rozsáhlé e-maily s brisbaneským záhadologem, nechal si archaicky nadiktovat objemnou zprávu, potil se u luštění australštiny a zároveň se v pauzách, kdy Mr. Abso-

lonovi docházela fantazie, snažil vysvětlovat, že neví kde se spisovatel nachází.

Druhopolokoulník byl natvrdlý jako eukalyptus, nevadí, nevadí, já si počkám, zkrátka a dobře, Karel mluvil přes tři čtvrti hodiny a když konečně zavěsil, s hrůzou si uvědomil, že příští týden Telecom účtuje.

„Mít aspoň jeden přístav, vyhlásím Austrálii válku,“ prohlásil, když mi barvitě, expresivně nešetřil, vylíčil, co se stalo. Já se mu na oplátku svěřil se svou teorií o Faustovi a nemocnici.

„Zní to docela logicky, ale nemusí to být pravda. To by odtud aspoň zavolal. Nebo by to věděli příbuzní.“

„Možná ho to nenapadlo. V každém případě by bylo vhodné obejít špitály,“ navrhl jsem.

„Můžeš začít. V Praze jich je pár,“ hodil vzteklým pohledem po Zlatých stránkách. „To stihneš za půl dne.“

„Vylučovací metodou snadno odstraníme všechny ústavy, kam určitě nešel, především pak bohnické sanatorium.“

„Protože tam neumí sádrovat?“

„Protože když tam vlezeš, mohli by si tě všimnout a nepustit ven.“

„To je fakt,“ pokýval Karel hlavou, „V tom případě tam ovšem nemůžeš ani ty.“

„Holky by to mohly zvládnout,“ rozdělil jsem úlohy.

„Ať žije emancipace,“ souhlasil Karel, „A co když v žádný nemocnici nebude?“

„Potom se připojuji k teorii páně Vodrážkové a souhlasím, že Fausta odnesl čert.“

...